

מסורת הש"ס

האומר פרק שלישי קידושין

סג.

עין משפט
נר מצוה

ג א מ"י פ"ב מהלכות נדרים
ה' י סגנו לאון רמז
טושיע י"ד קל ספי עא
וטושיע אה"ש סמון פא סעף
ז:
ג א ב ג מ"י פ"ה מהל'
אחות הלכה יט סגנו
עשין מח טושיע אה"ש סמון
לא סעף י:
ג ב ד מ"י פ"ה מהל' כ טושיע
סעף י:
ג ה ו מ"י פ"ה מהל' א
סגנו שס טושיע שס סעף
ט ו יא:

מוסף תוספות

א. וכן גבי פירות ערובה.
ב. שאין נדרים דאיסור חפצה
הלים על דבר שאין בו ממש,
כדמפרש במ"י נדרים, רמב"א
(ועי' מהרש"א).

תוס' ר"י הוקן

הלכך כמי שלא באה לעולם
הוא. ודברי הכל. בין לרבה
בין לרב יוסף הוכר עוברה
בעין דומיא דשבת. איכא
מ"ד הואיל ומוקמין להא
דברי חז"ל כר' אליעזר וכן
יעקב וק"ל דלאו הלכתא
היא. דהא ק"ל אין אדם
מקנה דבר שלא בא לעולם,
הא דרבי חזקוני נמי [לאו]
הלכתא היא ואפילו הוכר
עוברה אינה מקודשת. וא"ת
והא ר' חזקוני [אתא לפרושי]
מחזיק ונתני דמתי' ס"ל
אין אדם מקנה דבר שלא
בא לעולם. וי"ל שבה ר'
חזקוני להוריענו דאפילו מאן
דאית ליה אדם מקנה דבר
שלא בא לעולם בשאין אשתו
מקודשת הואיל ולא בא ו'
מקצתו לעולם אינה מקודשת,
מיהו אם היא מעוברת שבא
מקצתו לעולם למאן דאית
ליה אדם מקנה דבר שלא
בא לעולם מקודשת. והר"ם
ד"ל כתב בפ"י [נאמיות
הט"ו] שאם הוכר עוברה
[מקודשת, ובמחלוקת פ"ה
הט"ו] כתב והוא שיביא
שליש דלא כר' אליעזר. נראה
דעתו דמתניתין דאמר לא
[אמר] כלום בין רבי אליעזר
בין רבנן היא כר' א' אליעזר
ודרשנו דאמר כפי, משום הכי
מדר להוציא למימרה דר'
חזקוני כדעתיה דר' אליעזר
דמימרה דרבי חזקוני לפרושי
מחזיק קא איתא. ומיהו ר'
חזקוני נמי אליכא דרבנן
אמרה שאם הוכר עוברה
מקודשת. ואצ"ל ד"ל דאין
אדם מקנה דבר שלא
בא לעולם, הא ק"ל נמי המקנה
למי שלא בא לעולם [לא]
קנה ואפילו הכי אם מוכה
לעובר [שלול] קנה, וקדושין
וכות הם לאישה דאתא
ניחא לה בבעל, ואביה מוכה
לה [במקבל] כסף קדושה,
וכמו שהמתנה מתנה מפני
שיעתה של אדם קרובה
אצל בן ובתו להועיל גמר
והקנה לזה מעתה שהוא
בעולם לקנותה תכף שתבא
בעולם מפני שוכות הוא
לה, וכ"ש הוא ומה אם
השקונה אינו בעולם כפי
שיעתה קרובה אצל בן קנה
לכשיבא, כ"ש כשהקונה הוא
בעולם והמתנה אינה בעולם
שקנה מעתה המתנה לכשתבא
בעולם, הלכך קדושין קדושין.
וכן כתב הר"ם פ"י [שם]

בגון דבתב ליה לבשאקחד הרי עצמך קנוי דך מעבשיו. הכא
משמע דלמ"ד אדם מקנה דשכל"ל מ"מ נר"ך הוא לומר
מעבשיו וכן משמע בפ"ק דכ"מ (דף טו:) דקאמר התם אמר י' רבא
שדה זו לכשאקחנה תהא קנויה לך מעבשיו וקשה דהא מילתא
דרכי מאיר בסמוך גבי לאחר
שאתגיייר לאחר שתגיייר כו' דאמר
ר"מ מקודשת ולא קאמר דליצני
למימר מעבשיו^א ואמאי נר"ך לומר
בשדה ובצמר טפי ובגדו לך מימא
דהא דקאמר מקודשת היינו היכא
דאמר מעבשיו ואע"ג דליתיה בצרייתא
וכדאשכחן בפ' האשה שנפלו (כמוזות
דף קט:) גבי משוך פרה זו ולא תהא
קנויה לך עד לאחר ל' יום ומוקי לה
דאמר מעבשיו ואע"ג דליתיה במילתיה
הא לא נתיירא לומר לך דמסביר
מהני דלמ"ד אדם מקנה דשכל"ל כדבר
שצא לעולם דלא מצינו חלוק כדבר
ודבר שצא לעולם לא מוצינן לומר
מעבשיו דהא ו' אמר במתניתין הרי
את מקודשת לי לאחר ל' יום לא
בא אחר וקידשה מקודשת ואע"ג דלא
אמר מעבשיו והדרא קושיא לדוכמיה
לכך אומר ר"י דלא דמי דלגבי
קידושין היינו טעמא דלא צ"ע למימר
מעבשיו משום דתסם קידושין ככסף
וקנין מעות לא מתבטל כדאמר לעיל^א
לא צ"ע אחר וקדשה מקודשת ואע"ג
דמתכלו המעות אצל הכא גבי
שחרור של עבד וגבי שדה דהתם רוצ'
קניינס בשטר ואם לא אמר מעבשיו
ה"אש' לא נתקרה השטר בתוך הזמן
העבד לא יאס משחרר הכא וגבי שדה
נמי לא יאס קנוי לו להכי נקט בשדה
ובעבד לישנא דמהני בכל ענין אפי'
נקרע השטר והיינו כשאמר לו
מעבשיו והר"ם פירש דלהכי נקט
מעבשיו גבי שדה ועבד לאשמועינן
דסבר כר"מ דאמר אדם מקנה דבר
שלא צא לעולם אע"פ שרונה שיחול
הקנין מעבשיו כשנפיל דלא יאס נקט
מעבשיו ה"א דלמאי אפילו כרבנן
וצריך לעשות קנין אחר^א השחרור
וא"ת כיון שלא חל הקנין אמאי
הוציר הכתוב שלא להסגיר עבד
אל אדוניו הא לא שייכר ליה מ"מ
^א כשפדוהו או קוניהו שליומיה עבדין
דינחא ליה דליקו בהימנומיה כדאמר
פ"ק דכ"מ (דף טו:) גבי גויל שדה
וחזר ולקחה מצעלים הראשונים כו'
ומסיק דינחא ליה דליקו בהימנומיה
אצל גבי קידושין לא שייך למימר הכי

לא תסגיר עבד אל אדוניו^א רבי אומר בלוקח
עבד על מנת לשחררו הכתוב מדבר היכי
דמי אומר רב נחמן בר יצחק בגון דכתב
ליה לבשאקחד הרי עצמך קנוי לך מעבשיו
רבי מאיר דתניא^א האומר לאישה הרי את
מקודשת לי לאחר שאתגיייר לאחר שתגייירי
לאחר שאשתחרר לאחר שתשתחררי לאחר
שימות בעליך לאחר שתמות אחותיך לאחר
שיחלוץ לך יבמוך אינה מקודשת רבי מאיר
אומר מקודשת רבי יוחנן הסגדלר אומר
אינה מקודשת רבי יהודה הנשיא אומר^א
מקודשת ומה טעם אמרו אינה מקודשת
מיהו איבה ונחשוב נמי רבי יהודה הנשיא
היינו^א רבי חיינו ר' יהודה הנשיא ונחשוב
נמי רבי עקיבא^א דתניא^א קונם שאני עושה
לפיך אין צריך להפר רבי עקיבא אומר
יפר שמא תעדיף עליו יתר מן הראוי לו
האיתמר עלה^א אמר רב הונא בריה דרב
יהושע^א באומרת יקדשו ידי לעושיהם וידיהם
איתנהו בעולם: **במתני'** האומר לאישה
הרי את מקודשת לי על מנת שאדבר
עליך לשלמון ואעשה עמך כפועל דבר
עליה לשלמון ועשה עמה כפועל מקודשת
ואם לאו אינה מקודשת: **גב'** אמר ריש
לקיש יהוה שנתן לה שוה פרוטה ובשכר
לא והתניא בשכר שהרכבתך על החמור
שהושבתך בקרון או בספינה אינה מקודשת
וכי
תימא ה"נ בדיהב לה שוה פרוטה והא בשכר קאמר ועוד תניא
שב עמי בצוותא ואקדש לך שחוק לפני רקוד לפני עשה^א כדמיוס הזה
שמיין אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת וכי תימא
ה"נ בדיהב לה שוה פרוטה והא שמיין אותו קאמר תיובתא דריש לקיש
דיין סבר^א ישנה לשכירות מתחילה ועד סוף ומאי דוחקיה דריש לקיש
לאוקמיה למתניתין בישנה לשכירות מתחילה ועד סוף ובדיהב לה אמר רבא
מתניתין קשיתיה מאי אירא דתני על מנת ניתני בשכר אלא ש"מ כל על
מנת היכא דיהב לה הוא: **במתני'** העל מנת שירצה אבא רצה האב מקודשת
ואם לאו אינה מקודשת מת האב הרי זו מקודשת מת הבן מלמדן האב
לומר שאינו רוצה: **גב'** ימאי על מנת שירצה אבא אילימא עד דאמר
אבא אין אימא מציעתא מת האב הרי זו מקודשת והא לא אמר אין אלא
על

לא סגיר. אזהרה לנ"ד שלא יסגירוהו לנעלו להשתעבד זו:
לשחקך. דבר שלא צא לעולם הוא: ^א צלוקה עבד ע"מ
לשחררו. דאי בשחררו וצא להשתעבד זו לא קרי ליה קרא עבד:
משום איבה. איבת אחותה ואיבת בעלה ואשארל כר"מ סגירא
ליה: קונם שאני עושה לפיך. מעשה
ידי יהיו לפיך כהקדש אין בעלה נר"ך
להפר שאין נדרה חל שהרי משועבדת
לו: **שם** סעדיף. על מעשה ידיה
יותר מן הראוי לו ויותר ממה שהיא
חייבת לעשות לו ובכמוזות (דף סד):
אמרינן מה היא עושה לו משקל
ה' סלעים שמי ציהודה שהן עשר
סלעים בגליל ולכי אחיא העדפה
קדשה ^א אע"ג דלא צאה לעולם
בשעת הנדר: לעושיהם. למי שצדקס
ומיהו במידי דמשמעבדי ידיה לנעל
לא מצי לאקדושיהו: **במתני'** אעשה
עמך כפועל. כפועלות יום אחד:
גב' והוא שנתן לה פרוטה. ואמר
לה התקדשי לי בפרוטה זו על מנת
כו' והא אהא לאשמועינן תנא דין
דבשכר דיבור או בשכר פעולה לא
מקדשה דישנה לשכירות מתחילה
ועד סוף ומלואה הוא ולקמן מפרש
הכי שמע לה ר"ל צולות ממתני':
סהרינפין. כבר נתמייצה לו והוי
מלוא גבה: **שארנינך**. והרכיבה:
צלוסא. שלא אסב יחיד: **דימוס**.
ניין: **ע"מ**. תנאה משמע ולא
בשכר: **במתני'** **ע"מ** שירצה
אבא. אצוי של חסן: **רזה** האב.
בגמ' מפרש לה: **מלמדן** וכו'.
כדי לעקור את הקידושין למפרע
ולא תוקק ליבס: **גב'**
ע"מ

בשכר שארכיבך על החמור
תימא ה"נ בדיהב לה שוה פרוטה והא בשכר קאמר ועוד תניא
שב עמי בצוותא ואקדש לך שחוק לפני רקוד לפני עשה^א כדמיוס הזה
שמיין אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת וכי תימא
ה"נ בדיהב לה שוה פרוטה והא שמיין אותו קאמר תיובתא דריש לקיש
דיין סבר^א ישנה לשכירות מתחילה ועד סוף ומאי דוחקיה דריש לקיש
לאוקמיה למתניתין בישנה לשכירות מתחילה ועד סוף ובדיהב לה אמר רבא
מתניתין קשיתיה מאי אירא דתני על מנת ניתני בשכר אלא ש"מ כל על
מנת היכא דיהב לה הוא: **במתני'** העל מנת שירצה אבא רצה האב מקודשת
ואם לאו אינה מקודשת מת האב הרי זו מקודשת מת הבן מלמדן האב
לומר שאינו רוצה: **גב'** ימאי על מנת שירצה אבא אילימא עד דאמר
אבא אין אימא מציעתא מת האב הרי זו מקודשת והא לא אמר אין אלא
על

ולכן לא צ"ע אמר מעבשיו ומיהו קשה לפר"י דפירש דמעבשיו מהני אפי'
יוס דקא מוקי לה ר' יוחנן^א אפי' צעומדת בלגס דמקום ראו למשיכה פירוש ולא מיציעא בנחירו הא אפילו ברה"ר קיימא קנה כיון דאמר
מעבשיו וי"ל דר' יוחנן לטעמיה לעיל בפירקין (דף טו.) מעבשיו ולאחר ל' יום שירצה הוא וי"ס מקדשין יתחילו הקידושין ולא יגמרו אלא
עד לאחר ל' יום וכמו כן אמר גבי מעבשיו דמשיכה וכו' דלא קנה לגמרי נר"ך שיהו צעדת גמר המשיכה במקום ראו למשיכה ומיהו
מוקי לה ר' יוחנן קדושה בלגס דמשיכה אצל ברה"ר לא וסא דקאמר הכא **"רלפ"** נקרע השטר מהני הואיל ואמר ליה
מעבשיו אחיא כשמואל דאמר לעיל (דף טו:) תנאה הוא וצריך לדקדק אליצא דרבי יוחנן איך אנו קונין שום דבר לאחר זמן כגון שדוכים
ושאר תנאים דהא אפילו אמר ליה מעבשיו לא מהני לר' יוחנן אם חזר בו או אם הוא קנין סודר כיון שאין הסודר ציד הקונה בסוף
הזמן דהדרא סודר לא מהני דה"נ אמר (מדרס דף מח:) גבי יהוא גברא שרלה להקנות נכסים לצדיה ע"מ שיהא צד בריה לורכא מרבנן
(הוא) וקאמר התם דלא קני מהאי טעמא דאימת קא קני כי הוי^א בריה לורכא מרבנן והיא שנתא כבר הדרא סודר לא מהני ואמר
הר"ם דשמא ע"מ מהני אפילו לרבי יוחנן ולא הוי שירצה אלא תנאי ולכן טוב לומר ע"מ מעבשיו: **ה"ג** קונם מה שאני עושה
פ"ך. ולי' איני עושה כיון ^א [דנלחן] דמשועבדת לנעלה לא מצינא למיסר^א צקונם: **י"פ** שמא תעדיף. תימא הלא אינו מיפר אלא
בצדים צביו לצדיה ועיניו נגש^א וי"ל דהא נמי דצדים צביו לצדיה שלפי שאם אפסל לנלמא ליגנוה משלמה מה שיהא חייבת לו ואי אפשר
שלא יתנה יותר מן הראוי לו ויחסר לה שכל מעשה ידיה ולכן צריך להפרי' וידיהם איתנהו בעולם. והוי כמקדשין דקל לפריומיה
דמהני אפילו למ"ד אין אדם מקנה דשכל"ל וה"ה דמצי לשנוי שאני קונמות דקדושת הגוף נינהו כדמשני בפ' אע"פ (כמוזות דף טו.):

לקמיה נמי לא תפסי, דאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם (יבמות צב.). קונם שאני עושה לפיך. אשה שאמרה לנעלה
מה שאני עושה מתלמי יאס אסור לפיך צקונם (יבמות צב.). מה שאני עושה יהיה קונם לפיך, יי' עלך כהקדש מליגנות
לו (שבת פה.) ובניין שם (שם טו.), אין צריך להפר. נדר זה, שאין צד כל להקדשו לפי שהוא שלו (שם טו.), דמין דקא
משעבדה ליה למעשה ידיה לא מצינא נדרה (יבמות צב.). דלא אמרה כלום דלא כל מצינא לאקפושי מעגל מה דזכר ליה
מחמא (נדרים פה.), ואפילו לשמא תעדיף נמי לא חיישין, דאי מעגל נמי לנעל הוא (כמוזות טו.). שמא תעדיף עליו
יתר מן הראוי לו. דקנן (כמוזות סד.) מה היא עושה לו משקל ה' סלעים שמי כי וספי לא משעבדה ליה ואשתדפה
חיל נדר ואפ"ר דעדיין לא נעשים התלגסה (יבמות צב.) ומתנה זו אינו שלו וסילה להקדשו (כמוזות טו.). והעדפה
ידיה לא וסיל נעל קונם (שם טו.). אינה לשכירות אלא לבסוף. הלכך לאו מלוא הוא (שם טו.). כדלמך בנחירה
נאך (ב"מ סג.) כשני שנים שירות שיהא וז משתלמא במליתא שנה אחת (ב"מ סג.). ישנה לשכירות מתחילה
ועד סוף. אומן מקבל עליו לעשות בשכר, לא אמרינן בגמר ההלגסה הוא קוים כל השכירות, אלא כל פרוטה ופרוטה
דענה, קמא קמא קני אגרא (ע"י יט.). כיון שעלה שכר לפרוטה נתמייצה לו מיד פרוטה והוא ליה מלוא גבה (ב"מ
צט.) ויבין לעיל מח.)

א) יבמות ג: גיטין מה',
ב) יבמות ג: ג: כמות נח:
ג) י"מ טו: א) ובמצי' טוסף:
ד) בלגס אמרין: ד) [שבת ג:]
יבמות מה', א) [ג'ל דמקן],
ו) יבמות ג: כמות נח:
ס. פ. מדרס פה, ו) [מדרס
פ: א] ב) ובמצי' טוסף: ל',
ט) [לעיל מח: וס'ט: ו] [לעיל
מח: וס'ט: ו] [ג'ל יוסר:
רש"ש, ו] [בדפדפי: דרס],
ז) [ג'ל רב. מהרש"א, ו] [כ"ה
במס' הרא"ש, ו] [ג'ל
אמרינן אמתנין דברי אה.
ועי' לעיל ט' ע"א רב
ושמואל דלמרי מתיירא וכו'],
ח) [דף טו: א] [ע' ו] [רש"ש,
י' למחוק, או לגרסו הא
בגל' רי"ט, רש"ש, ו] [ג'ל
קני ושמואל אחר, רש"ש,
ו] [בדפדפי: אפילו, ו] [י' וס
כמות נח ט' ע"א ד"ה קדש,
ומס' יבמות ט' ע"א ד"ה
שאינ, א] [נדרים ט' ע"א
וע"ש בע"ט, ו] [וסקן דש
הוסף: אפילו, ו] [וסקן
דל"ל: דל' אלעזר נמי
ו] [ג'ל קבלת],
ז) [במדרס: טיטוס],

תורה אור השלם

1. לא תסגיר עבד אל אדניך,
אשר יקבל אדניך מעמ
דברים כג טז

גליין הש"ס

תורה"ה בגין וכו' נקדע השבר
בי אחיא בשבטא. ל' קון
אשר דהא הכא רבי הוה דאמר
קן ואלגה דרבי גס רב מזה
דמעבשיו ולאחר ל' יום קני
תנא כמחור כסופה דלעיל דף
נט ע"ב מהימס ולאחר מימא
הו גט:

הנהגות הב"ח

א) רש"י ד"ה צלוקה י"ל
קונם ד"ה לבשאקחד: ^א ר"ה
שמא וכו' אע"ג דלא צאה
לעולם. אע"ג וי"ש בכמוזות
פרק א"ש דף קט' משמע
דלר"ע אין העטם משום
דבר שלא בא לעולם ע"פ
דמעבד דלא הוי ש"מ
שמואל כר"ע הוה מימא
ולפי מה שגרסו התוס'
שם אחי שמר ולפי פרש"י
צ"ע:

מוסף רש"י

בלוקח עבד על מנת
לשחררו הכתוב מדבר.
ומזהר שלא להשתעבד זו
(יבמות צב.). והאומר הכתוב
למית דין שכיפוסה שלא
להשתעבד זו (יבמות צב.). הרי
עצמך קנוי לך מעבשיו.
לכשאקחד, וכו' וכו' ליה
ליה משחרר למפרע, ומהכל
אמרינן צינמות (ג:.) דרבי
כר"מ סגירא ליה דאמר
אדם מקנה דבר שלא
לעולם (יבמות צב.). לאחר
שיחלוץ לך יבמוך. קסבר
האי קמא לך קידושין מופסין
צינמה לקון (לעיל צב.).
אינה מקודשת. דהוה ליה
בצדים שלא בא לעולם ועבשיו
אין צדו לקדשה (שם.) כיון
דשגא לא תפסי בה קדושי

לקמיה נמי לא תפסי, דאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם (יבמות צב.). אשה שאמרה לנעלה
מה שאני עושה מתלמי יאס אסור לפיך צקונם (יבמות צב.). מה שאני עושה יהיה קונם לפיך, יי' עלך כהקדש מליגנות
לו (שבת פה.) ובניין שם (שם טו.), אין צריך להפר. נדר זה, שאין צד כל להקדשו לפי שהוא שלו (שם טו.), דמין דקא
משעבדה ליה למעשה ידיה לא מצינא נדרה (יבמות צב.). דלא אמרה כלום דלא כל מצינא לאקפושי מעגל מה דזכר ליה
מחמא (נדרים פה.), ואפילו לשמא תעדיף נמי לא חיישין, דאי מעגל נמי לנעל הוא (כמוזות טו.). שמא תעדיף עליו
יתר מן הראוי לו. דקנן (כמוזות סד.) מה היא עושה לו משקל ה' סלעים שמי כי וספי לא משעבדה ליה ואשתדפה
חיל נדר ואפ"ר דעדיין לא נעשים התלגסה (יבמות צב.) ומתנה זו אינו שלו וסילה להקדשו (כמוזות טו.). והעדפה
ידיה לא וסיל נעל קונם (שם טו.). אינה לשכירות אלא לבסוף. הלכך לאו מלוא הוא (שם טו.). כדלמך בנחירה
נאך (ב"מ סג.) כשני שנים שירות שיהא וז משתלמא במליתא שנה אחת (ב"מ סג.). ישנה לשכירות מתחילה
ועד סוף. אומן מקבל עליו לעשות בשכר, לא אמרינן בגמר ההלגסה הוא קוים כל השכירות, אלא כל פרוטה ופרוטה
דענה, קמא קמא קני אגרא (ע"י יט.). כיון שעלה שכר לפרוטה נתמייצה לו מיד פרוטה והוא ליה מלוא גבה (ב"מ
צט.) ויבין לעיל מח.)

ויירא לי שצריך לחזור ולקדש מאביה אחר שתלד כדי שתכנס איתה בקדושין שאין בה דופי. ולשונו בפי' המשנה ואשר
יתחוק אצלי שהוא צריך לקדש אותה אחר לידתה ואי יתר לו לבא עליה לפי שהעיקר אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם
ואמנם אמרו דבריו קיימן להחמיר שהיא אשת איש. ע"כ. הא דאמרין במתניתין לאחר שיחלוץ לך יבמוך אינה מקודשת
אחיא כמ"ד דאין קדושין תופסין ביבמה לשוק (יבמות צב. ב.) אבל אצל דק"ל דמספקא לן אי תפסי בה קדושי אי לאו, היא
ספק מקודשת וכן הוא בירושלמי וכו"ה הר"ם [אישות פ"ו ה"ט]. **במתני'** כפועל. אעשה עמך כפועל יום אחד. **גב'** פרוטה.
שמאר לה התקדשי לי בפרוטה זו על מנת שאעשה לך כך וכו'. בצוותא ואקדש לך. שלא אשב יחיד ומיירא שאמר לה הרי
את מקודשת לי בצוותא שאעשה לך. אינה אלא כספי. וליכא מלוא ובכמוש האחרון חלו הקדושין וחובי שכר ואלא קודם,
נמצא דליכא מלוא. מתחלה ועד סוף. ומכוח האחרון שחלו הקדושין לית בה שוה פרוטה נמצא שקדשה בכמה שנתחייבה
משכרו שהוא מלוא אצלה שחור הוריתו ובהי' מלוא. על מנת. תנאה כשעמ. וק"ל דישנה לשכירות מתחלה וכו',
וכן פסק הר"ם פ"ה [ח"ק]. **במתני'** על מנת שירצה. בגמ' מפרש. מלמדין. כדי לעקור הקדושין למפרע ולא תוקק ליבס. **גב'**,
דאמר אק. כלומר דעל מנת שירצה משמע שיאמר כשישעמך רוצה אני אבל אם שתק לא הוי מקודשת. והא לא אמר אין. דאי
מיירא שמת ואמר אין כי לא מת האב נמי מקודשת מכי אמר אין ובאצי נקט מת ואצי.